

ODA A
SANT HILARI SACALM

Jardí de flors boscanes que al bes del sol suavíssim esclates, vila hermosa, d'exhuberant verdor, permet m'assenti a l'ombra de ton verger puríssim emmelant-me amb l'aroma de flors de tot color. Sentat a la penombra dels arbres de la Plassa del Doctor Gravalosa, al cant del brollador m'atrau i em suggestiona escriure ço que'm passa al cor que així s'esplaia dictar l'himne d'amor.

Malgrat la seva condició clerical no és precisament la temàtica religiosa allò que prepondera en la seva poesia. Fins i tot quan la seva vena poètica s'enfila pels camins de l'espiritualitat, ho fa evocant aspectes de la devoció popular que pel seu caire inveterat i tradicional resten ja im-

mersos en la pròpia essència de la gent de la terra, creients i no creients. Aquest és el cas del Nen Jesús de Praga present en el món mític de cada hilarienc amb la mateixa naturalitat que acceptem la presència del vell Montseny que ens fita des de migdia o l'encís de la Gavarra que ens vigila des del nord:

HIMNE AL
NEN JESÚS MIRACULÓS DE PRAGA

QUE ES VENERA EN LA SEVA PRODIGIOSA
ERMITA «ROCA D'EN PLA»
SANT HILARI SACALM

Oh, Infant Jesús: Sol resplendent de Praga
que en nostre Cel ditxos, vens a brillar
ron dolç esguard, sobre eiva terra ubaga
nou paradís, si et plau, l'ha de tornar.

«Roca d'En Pla», gegant de pedra encara,
amb fèrria creu, més dret al Cel t'en vas
amb tos coloms d'aleta blanca ampara
els teus devots que al Cel fan el traspàs.

A desgrat, però, de les nombroses evocacions al Nen Jesús de Praga, a la Verge del Pedró, a Sant Hilari de Poitiers i a Santa Margarida de Vallors, la seva poesia té un tarannà essencialment civil, és a dir, una poesia la temàtica de la qual es refereix a la generalitat dels vilatans, als seus afers quotidians i, fins i tot, amb la ironia i el sentit de l'humor característics (això algun dia s'haurà d'estudiar a fons)

dels hilariencs. N'és un bon exemple el poema que parla de la seva detenció en plena guerra civil, el 18 de novembre del 1936, on amb una gràcia sorprenent trivialitza un fet que, donades les circumstàncies del moment, hauria pogut fàcilment esdevenir dramàtic. Reprodueixo íntegrament aquest poema que esdevé interessant també pel seu valor testimonial, anecdòtic i documental:

MA DETENCIÓ
18 - XI - 36

A mes estimades: germana, Josepa Pons, vídua de Montalt; nebodes, Josepa, Dolors, Concepció i Mercè Pons i Esquerrà, afectuosament.

Al jorn divuit de novembre,
fum, fum, fum,
han pres un capellanet
de Villaret,
és una bella masia
de l'hermosa Guilleria,
fum, fum, fum.

Al carrer de Vic vivia,
fum, fum, fum,
de la seva Capital
i a càn Montalt,
al fons de l'hort a una cova
que ell l'ha feta airosa i nova,
fum, fum, fum.

Quan el detentor es presenta,
fum, fum, fum,
ja li'n donc el «Déu vos guard»
rient gallart,
diu que amb ell a «Cà la Vila»
tinc d'anar, ai, quina fila,
fum, fum, fum.

Li dic que si no té pressa,
fum, fum, fum,
em posaré el vestit nou
ai, quin renou,
diu que no hi estigui gaire,
aquell meu company faiaire,
fum, fum, fum.

Quan deixo la gàvia hermosa,
fum, fum, fum,
mentre passo al bell jardí,
entre ell i mi
mentre vaig per fer-li ofrena
d'una flor, no sé que'm frena,
fum, fum, fum.